

Pavasara atnākšana.

Agrā, agrā pavasarī, kad sniegs sāk kust, zem sniega biezās segas - pamostas kaut kas kluss. Tā galviņu paceļ kautri un lapiņas atver lēnām, nopurina kātiņu no rudens lapām pērnām. Kad liekas, ka viss ir tīrs un kārtīgs atliek tikai saprast vai neesi pamodies par ātru.

Ar pavasara saulītes dvesmu un siltajiem pieskārieniem - mostas sniegpulkstenīte ik pavasara agro rītu. Tā ziemas un saules meitiņa, kas priecē katru kustonīti, jo tad ir skaidrs, ka mostas pavasaris ar visu dzīvo sev apkārt.

Mostas ežuks lienot ārā no ziemas migas, iztīra adatas un degunteli spodrīna. Mostas meža saimnieks – lācis, kas visu ziemu, sniega alā skaļi krācis. Tagad miegains lien no migas laukā, lai saprastu vai tiešām pavasaris sācies. Tam kažoks savēlies un pinkains, ķepas stīvas no dziļā ziemas miega. Tas izstiepjas un staipās pavasari sveicinot. Saulīte tam savus siltos starus raida, brūnā lāča degunteli kutinot, un iezogas tad smaidis lāča vaigā: „Jā, tas ir klāt!” rūc lācis tā, ka pamodina savus mazos lācēnus un lācēnu mammu, tie visi kopā kūleņojot un daudzies izripo no ziemas alas laukā, svinot pirmo pavasara dienu un slavīnot saulīti, kas modina visus ar katru savu pieskārienu.

Atlido putniņi no siltajām zemēm, kam ziņa no saulītes, ka pavasaris šeit atnācis. Tad nu putniņi knābīšus atvēruši trallina dziesmas un vītero ik mīļu brīdi.

Skat, skat kas tur pašā meža maliņā mostas un klusiņām savas krāsainās galviņas ceļ. Tās ir meža skaistulītes – vizbulītes, tās droši ceļ savus ziediņus, atverot vienu pēc otra, kautrīgi berzējot dzeltenās actiņas, saka saulītei: „Labu rīt!”

Mostas viss dzīvais un skaistais, sakot savu skaļo – Labrīt, mostās vasaras raibumi uz sejas cilvēkbērnam, kas saulītei pavasarī savu seju vērs.

Pelēkās pelītes.

Kādā grāvmalā aug koks, ne īsti priecīgs, ne bēdīgs. Bet savus zarus, tas noliecis uz leju it kā bēdātos. Šim kokam vārds arī ne īsti priecīgs, ne bēdīgs, drīzāk gan skanīgs, bet pašam kokam domas bēdīgas, jo sēž grāvmalā viens, lai gan saulītes lutināts. Katram, kas garām iet un zina koka vārdu, to izsakot pārņem sajūta, ka pats vējiņš koku iešūpo, jo izskandinot vārdu – vītols, tas izklausās tik liegi, kā vējiņa pūsta spalva. Tā nu vītols stāv dienu no dienas, ik pa laikam atlido taurenis, kurš no garā lidojuma atlaižas atpūtināt spārnus. Ik pa laikam lietus vīriņš pārskien pāri, noskalojot vītola zarainos plecus no dienas putekļu nastas. Bet tad kādā pavasara rītā, kad saulīte tikko sāk sildīt zemi un saulītes stari pieskaras vītola pleciem, vītols izbrīnā atver acis un ierauga, ka uz viņa zarainajiem pleciem sadīguši, mazi pumpuri, kas saulītes staros, kļūst ik mirkli lielāki, bet ne zaļāki. Vītols uzmanīgi tos nopēta un neizpratnē rausta plecus, kad pie viņa atlido pavasara taurenis, kurš šo skaistumu redz pirmo reizi. Tā nu abi savas acis mirkšķinādami stāv un gaida, kas nu notiks tālāk. Ik rītu vītols aplūko pumpurus, ik rītu saulītes stari tos glāstot liek tiem augt un kļūt lielākiem.

Un tad kādā agrā rītā pumpuri plīst un no tiem izlec mazas, pūkainas un pelēkas pelītes, kas lielīgi silda savus vēderiņus, siltajā pavasara saulītē. Nu vītols brīnās aizvien vairāk, jo šie nerātņi tup un nekustas prom. Tā nu siltās saulītes auklētās pelītes aug, aizvien lielākas, aizvien pūkainākas. Kādā rītā priecīgs bērnu bariņš pieskrienot pie vītola sauc:” Pūpoliņi, uzziēdējuši pūpoliņi zied”. Nu vītols izliecas lepnāks, jo par šādu dārgumu nebija vēl dzirdējis : „Pūpoli, manos zaros zied pūpoli”. Un tā katru pavasari vītola zaros iekērušās pelītes vēderiņus silda – pūpoliņi zied.